

HỒI 34

Mấy tiếng huýt ghê rợn hòa trong tiếng rú thảm thiết từ quảng trường vọng đến.

Xích Phát Linh Quan thở dài nói:

- Trang huynh! Đồng huynh! Xem ra chúng ta đành phải cố gắng hết sức mình và tùy ở mệnh trời thôi!

Đoạn rút lấy cương tiền ở lưng ra, tung mình phóng đi về phía quảng trường.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cười giòn nói:

- Lão nhị, Xích Phát lão nhị nói không sai, chúng ta cũng đi mau!

Rồi thì cùng tung mình, theo sau Xích Phát Linh Quan, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu còn cất tiếng huýt dài như thể rồng ngâm.

Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên lớn tiếng nói:

- Lão tứ muốn gọi lão đại và lão tam về đây, chỉ sợ nhất thời họ không thể phân thân, để cho họ hiểu rõ tình hình trước thì cũng tốt.

Đột nhiên, một bóng vàng kèm theo một tiếng huýt ghê rợn lao nhanh đến.

Người chưa đến, một luồng chưởng phong mạnh khôn tả đã phủ chụp xuống đầu hai người.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên đã nhận ra người ấy chính là lão đại Mạc Bàn trong Đoạt Mệnh Song Thi, lòng tuy kinh hãi, song hành động chẳng chút chịu kém, không hẹn cùng bốn chưởng tung ra, lẳng không ngại tiếp chưởng lực của đối phương.

"Bùng" một tiếng vang rền, Mạc Bàn chứng người, mượn kinh vọt lên cao hơn trượng.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên thì bị đẩy rơi xuống hơn trượng, hai cánh tay đều cảm thấy ê ẩm.

Với hai người trong Hải Thiên Tứ Hữu hiệp lực ngạnh tiếp một chưởng mà còn bị đẩy lui như vậy, đủ thấy công lực của lão ma Mạc Bàn tinh thâm dường nào.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên đang thăm kinh hải, Mạc Bân đã lượn một vòng trên không, buông tiếng cười khăng khặc quái dị, với thế “Thương ung bác thố” nhanh như chớp lao về phía Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên.

Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên lòng biết bằng vào sức cá nhân mình khó thể đương cự, không chờ đối phương đến gần đã tung mình ra xa ba trượng.

Cùng lúc ấy, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã rút lấy Vô Hào Ngọc Bút rất hiếm khi dùng đến, tung mình đuổi theo sau, với chiêu “Mộng bút sinh hoa” công vào yếu huyệt Linh Đài của Mạc Bân.

Lão ma Mạc Bân tuy chẳng xem Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vào đâu, song Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, Mạc Bân dù võ công cao thâm đến mấy cũng không dám tự phụ quá mức, vội hạ người xuống đất, quay người vung chưởng và giận dữ quát:

- Tiều bối muốn chết!

Tiếng quát như sấm rền, chưởng kinh như vũ bão, cho dù Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu có binh khí trong tay cũng chẳng thể không triệt chiều lui tránh.

Lão ma Mạc Bân một chưởng rơi vào khoảng không, đang thừa cơ truy kích, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên đã rút lấy Hàn Thiết Bảo Phủ, quay người lại lao đến.

Cứ thế, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên công lực tuy không bằng lão ma Mạc Bân, song họ kẻ tiến người lui, kẻ lui người tiến, hỗ trợ lẫn nhau, nhất thời lão ma Mạc Bân cũng chẳng làm gì được họ.

Lúc này, đấu trường của họ cách quảng trường có bố trí trận pháp kỳ môn chỉ ba mươi sáu bậc cấp, từ trên nhìn xuống thấy rõ hết tình hình trên quảng trường.

Lão nhị Mạc Hùng trong Đoạt Mệnh Song Thi đang bị ba mươi sáu vệ sĩ áo bạc vây hãm, những vệ sĩ áo bạc này trông rất hỗn loạn, song thực ra đó là một kiếm trận ảo diệu khôn cùng. Nếu luận về công lực cá nhân, bất kỳ ai trong các vệ sĩ áo bạc đều không chịu nổi một chưởng chỉ ba thành công lực của Mạc Hùng, nhưng dưới sự biến hóa kỳ diệu của kiếm trận, mặc cho Mạc Hùng tả xung hữu đột cũng không sao thoát khỏi vòng vây, khiến lão ma vô cùng tức tối, la oai oái luôn miệng.

Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân thì bị mười tám vệ sĩ áo bạc khác vây hãm, những vệ sĩ áo bạc bao vây y thị tuy chỉ có mười tám người, song vì công lực y thị kém xa lão ma Mạc Hùng, nên tình huống của y thị cũng khốn đốn chẳng kém Mạc Hùng.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đang ác đấu với ba lão nhân tóc hoa râm, lão ma này luôn miệng cất tiếng huýt ghê rợn, chiêu nào cũng đều là sát thủ, ba lão nhân tóc hoa râm đã không còn sức hoàn thủ, tình thế khá là nguy kịch.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cũng đang ác đấu với Vũ Văn Ngao, Vũ Văn Ngao công lực tuy kém hơn Xích Phát Linh Quân một bậc, song vì y đã học được võ công trong bí kíp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, nên về chiêu thức luôn khiến Xích Phát Linh Quân ứng phó rất vất vả, có phần kém thế hơn.

Về phía hậu sơn, Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên đã với tiếng huýt trả lời Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, vì kẻ địch quá mạnh, họ không sao rời đi được.

Những tình thế ấy khiến cho Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên với Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu hết sức nóng lòng lo lắng...

Chỉ nghe Vũ Văn Ngao cười vang nói:

- Từ Thái Thanh, Lục Mậu Tiềm Hình trần cũng đã bị lão phu phá rồi, kiếm trận tâm thường này của ngươi mà thoát khỏi được pháp nhãn của lão phu ư?

Trong tiếng cười đã liên tiếp tung ra ba tuyệt chiêu "Thần long thư thảo", "Thần long đấu giáp" và "Thần long bố vũ" trong Thần Long Kiếm Pháp, bức lui Xích Phát Linh Quân hơn trượng rưỡi, quay sang Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân với Mạc Hùng đang bị hãm trong kiếm trận, lớn tiếng nói:

- Giáo chủ, Mạc lão, hãy nhẫn nại thêm chốc lát nữa, thuộc hạ lấy mạng Xích Phát lão quỷ này xong, sẽ đến giúp phá trận ngay.

Dứt lời, cơ hồ thân kiếm hợp nhất lao bổ vào Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh biết là đối phương không nói ngoa, đầu óc nghĩ nhanh, nếu liều chết cầm cự thì còn có chút hy vọng xoay chuyển tình thế, nếu để cho đối phương phá tan kiếm trận thì ắt khó có thể thoát khỏi số phận toàn quân bị tận diệt.

Thế là, ông lập tức đề tụ công lực toàn thân, thi triển kỳ chiêu...

Sau một hồi tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, hai bóng người lập tức tách ra.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh mặt mày trắng bệch, cánh tay trái bị rách toạc một đường máu dài đến năm tấc.

Vũ Văn Ngao mặt mày hung tợn mỉm cười nói:

- Có thể tiếp nổi một kiếm của lão phu, đủ thấy ngươi công lực bất phàm! Từ Thái Thanh, kẻ thức thời vụ mới là tuần kiệt, bốn giáo đang lúc cần dùng người, chỉ cần ngươi bỏ tối theo sáng, lão phu cam đoan...

Lúc này, cả tổng đà đã trở thành biển lửa, tiếng la hét dậy trời, tiếng rú thảm cùng khắp.

Phe Thái Cực Giáo do mấy lão ma đã thoát khỏi trận thế kỳ môn và giành được thế thượng phong, tinh thần họ thấy đều hết sức phấn chấn.

Phen Chính Nghĩa Chi Tộc thì lúc này căn cứ trọng địa đã bị thiêu hủy, lòng căm thù bùng dậy, thấy đều hạ quyết tâm liều chết, cùng tồn vong với tổng đà.

Do đó, cuộc chiến hết sức ác liệt, có thể nói là chưa từng có trong lịch sử võ lâm.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh thấy vậy, bất giác lòng nóng như thiêu đốt, mắt trợn trừng cơ hồ nứt toạc, giận dữ quát ngất lời:

- Lão tặc, câm mồm!

Cùng lúc, hữu tiên tả chưởng tung mình lao tới...

Vũ Văn Ngao cười vang:

- Xích Phát lão nhi, ngươi đã không biết điều thì lão phu thành toàn cho ngươi vậy!

Vung kiếm quét ra, cuộc chiến lại tiếp diễn.

Đúng là một người liều mạng, vạn người khó thể chống đỡ. Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh một khi đã liều mạng, lập tức vẫn hồi tình thế, cuộc chiến trở nên bất phân thắng bại với Vũ Văn Ngao.

Bỗng, một tiếng huýt trong ngàn như rồng gầm từ mặt hồ cất lên, vang vọng núi rừng, hồi lâu chưa dứt.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh vừa nghe tiếng huýt ấy, lập tức tinh thần phấn chấn, buột miệng hô to:

- Các huynh đệ trong Chính Nghĩa Chi Tộc nghe đây, thủ lĩnh đã về đến tổng đà, mọi người hãy gắng sức cầm cự chờ cứu viện.

Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân quát to:

- Vũ Văn Ngao, còn chưa mau hạ sát thủ!

Vũ Văn Ngao vừa nghe tiếng huýt của Trình Lập Dân, bất giác lòng hoảng kinh, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên cao giọng đáp:

- Giáo chủ vạn an, trong vòng mười chiêu thuộc hạ chắc chắn lấy mạng lão tặc tóc đỏ này...

Lão ma Mạc Hùng bị giam trong kiếm trận đột nhiên đại phát thần oai, gầm to:

- Kẻ nào cản đường là chết!

Liền tức thì, tiếng rú thảm vang lên liên hồi, đã đánh văng tám vệ sĩ áo bạc, mở ra một con đường máu.

Lão ma này liệu mình hứng chịu ba kiếm, phá trận xong ra, chỉ thấy vai trái, bắp tay phải và sau lưng lão ta y phục rách bươm, hiện ra một đường máu dài tám tấc, hết như hổ điên hai tay vung ra, lại đánh văng năm vệ sĩ áo bạc, tung mình lao về phía kiếm trận đang vây hãm Phí Nhã Quân và giận dữ quát:

- Giáo chủ, lão hủ đến đây!

Lão ma Mạc Bân vừa thấy em mình đã thoát khỏi vòng vây, lập tức hung tính bùng dậy, quát to:

- Tiểu bối, nằm xuống ngay!

Rồi chẳng màng đến sự truy kích của Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên, hai tay vung động lao về phía Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu tự biết khó thể thoát nạn, bèn bấm bụng nghiêng rặng thụp người, Vô Hào Ngốc Bút rời tay bay đi, nhắm vào trọng huyệt Đan Điền của Mạc Bân, rồi liền song chưởng tung ra, với chín thành chân lực ngạnh tiếp thế công của đối phương, mượn kinh tung mình, vọt nhanh sang trái.

Cùng lúc ấy, Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên trong lúc nguy cấp cũng ném Hàn Thiết Bảo Phủ ra, nhắm vào huyệt Linh Đài ở sau lưng Mạc Bân, đồng thời liều mạng tung mình đuổi theo sau.

Khá khen cho lão ma Mạc Bân, đang lúc lạng không lao đi, bỗng cất lên cao năm thước, tránh khỏi hai món binh khí trước sau giáp công, vẫn giữ nguyên thế công lao bổ vào Phiêu

Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, “bùng” một tiếng rền rĩ, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu bị vắng bay ra xa hơn trượng.

Lão ma Mạc Bân người không hề dừng lại, trong tiếng cười khằng khặc quái dị, quay người lao bổ vào Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên.

Mọi sự kể ra tuy đông dài, nhưng từ khi tiếng huýt của Trình Lập Dân vọng đến, các bên cùng lúc phát động, đó chỉ là trong khoảng khắc mà thôi.

Ngay khi cục diện chuyển biến nhanh chóng, phen chính nghĩa thấy đều lâm vào tình thế nguy cấp...

Một bóng tím hệt như sao sa hạ xuống, kèm theo tiếng đồng dục nói:

- Trình mỗ đến rồi đây!

Bóng tím nhấp nháy, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát “hự” lên một tiếng đau đớn, người như điều đứt dây bay đi xa hơn năm trượng; lão ma Mạc Hùng loạng choạng lùi sau tám thước, vừa mới ngấn người, một tiếng cười sang sảng đã vạch không gian truyền đến:

- Ha ha ha ha... Lão bằng hữu, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!

Người ấy chính là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, trong khi nói, ông đã vung chưởng lao bổ vào lão ma Mạc Hùng.

Hãy nói về Trình Lập Dân hệt như thiên thần giáng thế kịp lúc đến nơi, lập tức quét mắt nhìn, thấy tình thế của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên là nguy cấp hơn hết.

Nên chàng vừa đến nơi lập tức tung mình lao bổ vào Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, một chưởng đánh vắng bay lão ta, và bức lui lão ma Mạc Hùng tám thước, rồi nhanh như tên bắn lao về phía lão ma Mạc Bân.

Lúc này, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã bị Mạc Bân chấn thương nội phủ, vừa mới đứng lên, hai lão nhân áo xám trong Trình công tử nghĩ là cơ hội đã đến, đang lao đến trước mặt Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Cùng lúc ấy, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên trong tình huống đã mất binh khí đang độc đấu với lão ma Mạc Bân, tình thế càng nguy ngập hơn.

Trong khi Trình Lập Dân cách hai nơi ấy xa đến hơn ba mươi trượng, bất luận thân pháp chàng nhanh đến mấy cũng khó kịp cứu viện.

Trình Lập Dân lòng nóng như thiêu đốt, buông tiếng quát to:

- Tổng giám quân, hãy mau cứu viện Trang lão!

Rồi lập tức phun ra một ngụm nước miếng, bắn về phía một trong hai lão nhân áo xám đang lao vào Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, một lão nhân áo xám đã bị xuyên thủng ngực bụng, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Lão nhân áo xám còn lại không rõ tại sao đồng bọn lại chết một cách đột ngột như vậy, vừa mới ngẩn ra, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đã nhanh như chớp lao đến.

Trình Lập Dân một ngụm nước miếng giải nguy cho Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu xong, để kịp thời cứu viện Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên, chàng rút kiếm ném mạnh, đồng thời tung mình, nắm lấy chuôi kiếm, mượn vào sức bay đi của Tử Anh Kiếm, nhanh như chớp lao vào chiến trường.

Thần oai ấy, khí thế ấy, ngoại trừ Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, lão ma Mạc Hùng với Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân, cả hai phe chính tà đều buột miệng buông tiếng hoan hô, nhất là các huynh đệ trong Chính Nghĩa Chi Tộc lại càng hét to như sấm rền:

- Tuyệt quá!

- Thủ lĩnh vạn tuế!

- Vạn vạn tuế!

Ngay trong tiếng hoan hô ấy, một tiếng rú thảm thiết vang lên, lão đại Mạc Bàn trong Đoạt Mệnh Song Thi đã bị Trình Lập Dân một kiếm chém làm hai khúc.

Sau đó, Trình Lập Dân quét mắt nhìn khắp chiến trường, chỉ thấy cả tổng đà mười phần đã bị thiêu rụi hết chín, thi thể ngổn ngang, máu chảy lênh láng.

Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân vẫn còn bị hãm trong kiếm trận, đang cố sức chống cự.

Lão ma Mạc Hùng dưới sự tấn công tới tấp của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, đang bị bức lui liên tiếp!

Một lão nhân áo xám lao về phía Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã bị táng mạng dưới Cửu Tiết Cương Tiên của Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh. Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đang chỉ huy thủ hạ tiêu diệt kẻ địch tàn dư và đập tắt lửa.

Trình Lập Dân thấy vậy, lòng vô vàn đau xót, mày phủ sát cơ, trừng mắt vung tay hô to:

- Các huynh đệ bốn tộc nghe đây, nợ máu phải trả bằng máu, phạm kẻ địch xâm phạm bốn tộc, giết hết không tha!

Đoạn liền tung mình, phóng đến trước mặt Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, trầm giọng nói:

- Sư bá, hãy giao lão tặc này cho Dân nhi, yêu phụ Phí Nhã Quân kia phải cần sư bá ra sức...

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cười ha hả:

- Tiểu tử, ngươi sợ tiếp xúc với nữ nhân hả? Được, sư bá nghe lời ngươi...

Liền tiếp tung ra hai chưởng, bức lui Mạc Hùng năm bước, rồi liền thừa cơ tung mình về phía Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân.

Trình Lập Dân mắt ngật oai nghiêm nhìn lão ma Mạc Hùng toàn thân bệ bết máu và hai mắt đỏ lờm, mỉm cười nói:

- Lão tặc, tuy thương tích da thịt của ngươi không hề gì, nhưng nếu bốn thiếu hiệp dùng bảo kiếm đối phó với ngươi thì dù thắng cũng chẳng có gì là vinh dự.

Đoạn chậm chậm tra Tử Anh Kiếm vào bao, lạnh lùng nói tiếp:

- Lão tặc, ngươi mà tiếp được ba chiêu của bốn thiếu hiệp, bốn thiếu hiệp sẽ tha chết cho ngươi phen này!

Mạc Hùng mắt rực hung quang giận dữ quát:

- Tiểu cầu, nhưng lão phu quyết không tha cho ngươi!

Cùng lúc song chưởng tung ra, khí thế như bài sơn đảo hải, tung mình lao tới.

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, người như giun đất lách qua chưởng lực của đối phương, sẵn tới và quát to:

- Nằm xuống!

Vừa lúc ấy, một giọng oai nghiêm quát to:

- Tất cả dừng tay!

Một tiếng hự đau đớn, một tiếng thét lạnh lạnh. Lão ma Mạc Hùng đã như quả cầu xi hoi, bủn rủn ngã xuống; cùng lúc ấy, Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân cũng bị Thiên Huyền Thư Sinh một chỉ điểm trúng huyệt đạo, ngã lăn ra đất.

Thế nên, những người thật sự bị tiếng nói oai nghiêm quát ngăn chỉ có Vũ Văn Ngao và ba lão nhân áo xám, cùng một số thủ hạ không quan trọng mà thôi.

Cuộc chiến vừa ngưng, cả hai phe chính tà lập tức cùng đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng quát oai nghiêm vừa rồi.

Chỉ thấy thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo Biện Vô Song thần thái lẫm liệt đứng trên thềm cửa của Tự Nghĩa Sơn, tả hữu là hai lão nhân áo đen che mặt, sau lưng là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, Âm Ma Đông Phương Minh và Độc Ma Doãn Trúc Quân, chia nhau kèm giữ Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi đã bị khống chế huyệt đạo.

Quần hiệp vừa nhìn thấy vậy, thấy đều sững người, cuộc diện đang thắng thế bỗng chốc tiêu tan.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ánh mắt như điện lạnh quét nhìn quần hào, sau cùng dừng lại trên mặt Trình Lập Dân, cười lạnh lùng nói:

- Trình Lập Dân, ngươi phải chăng nhận thấy đã đến muộn một bước?

Trình Lập Dân nghiêng rằng:

- Phải, đó đều là ân điển của tôn giá Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ban cho, Trình Lập Dân này biết phải bằng cách nào đòi lại món nợ máu này...

Bảy tiếng "Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song" hệt như một viên đá ném xuống hồ nước phẳng lặng, ngoại trừ Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du không có phản ứng bởi đã biết rõ nội tình, cả hai phe chính tà thấy đều bàng hoàng sững sốt, với ánh mắt thắc mắc nhìn nhau dò hỏi:

- Thái thượng giáo chủ Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyền của Thái Cực Giáo, tại sao Trình Lập Dân lại gọi là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thế này?

Thật ra, việc Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song giả mạo Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyền rất ít người biết, chỉ có vài nhân vật cao cấp như Đoạt Mệnh Song Thi là biết bí mật ấy, ngoài ra bọn người như Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang cũng chỉ biết thái thượng

giáo chủ của họ là Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyền, nên chẳng trách lời nói của Trình Lập Dân vừa thốt ra đã khiến toàn trường chấn động.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song điềm nhiên cười nói:

- Tốt lắm, cái tên Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyền đã không còn giá trị lợi dụng, người thay bốn tọa nói ra, trả lại thân phận thật sự của bốn tọa, bốn tọa khỏi phải tự nói ra.

Ngưng chốt lát, đánh mặt nói tiếp:

- Còn về việc người muốn đòi lại món nợ máu này, bây giờ là một cơ hội rất tốt. Tuy nhiên... không biết người có can đảm đó hay không? Có đủ sức lực hay không?

Trình Lập Dân cười cười theo thói quen:

- Biện Vô Song, Trình Lập Dân này không để tôn giá thất vọng đâu, sẽ lập tức có sự thật chứng minh ngay!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đưa tay chỉ Tứ Hải Ngư Phu Quán Văn Nguyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, hất hàm hỏi:

- Máy người này, người có còn cần nữa hay không?

Trình Lập Dân bà ta định dùng ba người này uy hiếp mình, dĩ nhiên lòng rất lo lắng, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên, thậm chí mắt không thèm nhìn thẳng, ra vẻ chẳng chút bận tâm cười nói:

- Tướng sĩ khó khỏi chết ngoài trận mạc, người võ lâm luôn phải đối mặt với đao kiếm, từ cổ chí kim có mấy ai trường thọ kia chứ?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thầm mắng:

- Tiểu tử thật bẻm mép, người khá làm ra vẻ lắm!

Song ngoài mặt lại lạnh lùng hỏi:

- Vậy là người chẳng chút quan tâm đến sự sống chết của ba người này phải không?

Trình Lập Dân cười:

- Ba vị lão nhân gia này về công thì một vị là khách quý, hai vị là hộ pháp của bốn tộc, còn về tư thì ba vị đều là bạn thân của gia sư, sao thể nói là không quan tâm đến sự sống chết của họ chứ?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười khẩy:

- Vậy vừa rồi bốn tọa hỏi người có cần họ hay không, tại sao người lại trả lời không đâu vào đâu vậy?

- Nếu Trình mỗ trả lời là cần, chẳng lẽ tôn giá sẵn sàng trao trả họ cho Trình mỗ hay sao?
- Người nghĩ trên đời có chuyện dễ dàng như vậy không?

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Phải rồi! Cho nên cốt lõi của vấn đề không phải là Trình mỗ có cần ba vị ấy hay không, mà là ở bản thân tôn giá, một vị thái thượng giáo chủ chức cao quyền trọng, có phong độ của một người lãnh đạo hay không?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mất ánh thần quang, trầm giọng hỏi:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Theo Trình mỗ thì mọi hành vi của tôn giá thật không xứng đáng là lãnh đạo một giáo, nên Trình mỗ không muốn trả lời câu hỏi của tôn giá.

Hai lão nhân áo đen che mặt đứng hai bên tả hữu Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nghe vậy, ánh mắt trong hai lỗ tròn bỗng phát ra bốn luồng sáng như tên nhọn, quét nhìn Trình Lập Dân, trầm giọng nói:

- Thái thượng, lòng kiên nhẫn của lão hủ có giới hạn...

Hai người cơ hồ cùng lúc cất tiếng nói.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song khẽ nói mấy câu gì đó, hai lão nhân áo đen khẽ buông tiếng cười khẩy, không nói nữa.

Sau đó, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mất rục hung quang, nhìn Trình Lập Dân nói:

- Trình Lập Dân, người mà không nói rõ lý do, chớ trách bốn tọa lập tức lấy mạng ba phệ vật này.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Tôn giá dám?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mặt bùng sát cơ:

- Người đừng tưởng đồ đệ của bốn tọa bị người bắt giữ mà uy hiếp, nếu cần... Hừ!

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Vâng! Phí Nhã Quân tuy là giáo chủ, nhưng thực tế thì không quan trọng bằng một số người khác, nếu cần tôn giá có thể hy sinh y thì...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vừa mới ngăn người, Trình Lập Dân đã nói tiếp:

- Nhưng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát với lão ma Mạc Hùng, tôn giá có đủ can đảm dám không màng đến sự sống chết của họ ư?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song giật mình, hồi hải nói:

- Trình Lập Dân, người... người...

Trình Lập Dân cười lạnh lùng:

- Trình mỗ sao hả?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song như đã nhận ra sự thất thái của mình, cố trấn tĩnh tâm thần, lạnh lùng nói:

- Người nói vậy là nghĩa lý gì?

- Nghĩa lý gì ư? Tôn giá không hỏi, Trình mỗ cũng sẽ nói rõ!

Trình Lập Dân ngưng lời, mắt rực thần quang, trầm giọng nói tiếp:

- Biện Vô Song, tôn giá cũng giống như đồ đệ của tôn giá, chẳng qua chỉ là một bù nhìn bị người ta bốn cột mà thôi... Đó là hai cao nhân giấu mặt kia, có đúng không nào?

Lão nhân áo đen che mặt bên trái mắt lóe hung quang, quay sang Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nói:

- Tiểu tử này không thể để cho sống được!

Trình Lập Dân thản nhiên nhìn Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, chậm rãi nói tiếp:

- Cho nên, nói tóm lại, Trình mỗ chẳng cần phải bàn điều kiện với tôn giá!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song sắc mặt thay đổi liên hồi, hồi hải hỏi:

- Trình lập Dân, chuyện ấy người đã nghe được từ đâu?

Bỗng, một chuỗi cười dài xuyên mây nứt đá vạch không gian truyền đến.

Đồng thời, bóng người nhấp nháy, xuất hiện một lão nhân áo gai vóc dáng cao to, râu tóc bạc phơ và mặt như trắng rằm, hướng về phía quần hiệp nhẹ gật đầu chào, rồi quay sang Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nhe răng cười nói:

- Đại tẩu, đã lâu lắm không gặp rồi! À! Đúng rồi, giờ thì thân phận của “đại tẩu” đã phơi bày, hai tiếng “đại tẩu” xung hô lúc này quá là đường đột. Thật thất lễ! Thật thất lễ!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thoát tiền sững sờ, rồi liền biến sắc mặt, lạnh lùng quát:

- Lâm Bách Xuyên, ngươi chưa chết sao?

Thì ra người này chính là Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên, bạn thân giao của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, người đã từng mấy lần giải nguy cho Trình Lập Dân mà chỉ nghe tiếng chứ chưa từng thấy mặt.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười nói:

- Rất đáng tiếc và cũng rất ân hận, Lâm Bách Xuyên đã mấy lần trình diện mà Diêm Vương đều không chịu chứa chấp... Hề hề... Cho nên, định nhờ Lãnh Diện La Sát gửi gắm một tiếng, cho Lâm mỗ đi qua Quỷ Môn Quan, được không?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vừa hé miệng, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đã tranh trước nói tiếp:

- Về vấn đề mà “thái thượng” vừa mới đề cập với Trình Lập Dân, chi bằng để cho Lâm mỗ trả lời thì hơn!

Tiểu Sát Tinh đúng là Tiểu Sát Tinh, mặt ông lúc nào cũng cười, nhưng miệng thì lúc “đại tẩu”, lúc thì “Lãnh Diện La Sát”, lúc lại “thái thượng”, khiến nữ ma đầu này giận cũng không phải, tức cũng không phải, đành cười khẩy nói:

- Có gì hãy nói mau đi!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên chậm rãi nói:

- Khái bầm “thái thượng”, những gì Trình Lập Dân biết thấy đều do Lâm mỗ nói ra, và những chạng mai phục do “thái thượng” bố trí trên Sông Giang, có một phần cũng là do Lâm mỗ tiêu diệt...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song tức giận quát:

- Lâm Bách Xuyên, ngươi giỏi lắm!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên vòng tay xá dài:

- “Thái thượng” quá khen Lâm mỗ hết sức cảm tạ!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mắt rực hung quang, nhưng Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên vẫn thản nhiên cười nói tiếp:

- Thật ra thì cái gọi là “thái thượng quá khen” đó còn là những lời khiêm tốn của Lâm mỗ, nếu Lâm mỗ mà không diệt trừ một số chướng ngại ở dọc đường thì Trình Lập Dân hẳn là không thể đến đây kịp lúc... Hề hề... Đó chẳng phải là Lâm mỗ tấu biểu công lao để giành lấy một lời khen của “thái thượng” đâu!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nhướn mày, trầm giọng quát:

- Lâm Bách Xuyên, người cất công đến đây chẳng lẽ không có được một lời đứng đắn nào hay sao?

- Có chứ! Có chứ! Lập tức nói đến việc đứng đắn đây!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên thò tay vào lòng, móc ra một chiếc hồng bao, cân thử trên tay rồi mới nghiêm mặt nói:

- “Thái thượng”! Lâm mỗ đã sống hơn trăm tuổi, chưa từng cầu xin ai điều gì, nghe nói thời buổi đã đổi khác, nhờ cậy ai điều gì đều phải biểu hồng bao trước mới được, cho nên về việc nhờ “thái thượng” nói giúp với Diêm Vương sớm thu nhận Lâm mỗ, Lâm mỗ chẳng thể không nhập cảnh tùy tục, đã chuẩn bị trước một hồng bao nho nhỏ...

Mọi người hiện diện thấy đều không ngờ Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên lại có thể thốt ra những lời trịnh trọng thế này, nên ông chưa nói hết, tiếng cười đã vang lên cùng khắp.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song gắt giọng quát:

- Lâm Bách Xuyên, sức nhân nại của lão thân có giới hạn...

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên hai tay xua lia lia:

- “Thái thượng” xin người giận, lời nói của Lâm mỗ hoàn toàn là đứng đắn, không tin hãy xem nội dung trong hồng bao sẽ rõ.

Đoạn xòe tay ra, chẳng thấy ông ngưng kinh ra thế, hồng bao trên tay đã từ từ cất lên, không nhanh không chậm bay đến trước mặt Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song.

Khoảng cách giữa Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đến hơn năm trượng, dùng nội lực đưa vật lửng không bay đi một cách đều độ thế này, công lực quả là siêu tuyệt, chẳng những khiến giới văn bối hiện diện kinh hoàng đến thuồn mặt ra, mà ngay cả Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song với hai lão nhân áo đen che mặt cũng hai mắt tinh quang lấp lóe liên hồi, thần sắc bất định.

Nhưng ngay khi hồng bao bay đến gần Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên bỗng lại buông ra một câu khiến Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười dở khóc dở:

- Hề hề... Chỉ là lễ mọn, thật không đáng kể, kính xin "thái thượng" vui lòng nhận cho!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mặt vốn đã lạnh lùng càng như phủ lên một lớp băng sương, chẳng nói một lời, vươn tay chớp lấy hồng bao, cười khẩy nói:

- Trò quái quỷ này chẳng dọa được ai đâu!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên tiếp lời:

- Mong là như vậy!

Trong khi ấy Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đã xé mở hồng bao, đưa mắt nhìn, bất giác biến sắc mặt.

Liền sau đó, bà ta môi mấp máy một hồi, hai lão nhân áo đen che mặt đứng phía sau lập tức xúm lại cùng xem.

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đưa mắt nhìn Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên, ngạc nhiên hỏi:

- Lâm huynh, trong hồ lô của huynh thật ra chứa thuốc gì vậy?

Câu hỏi ấy có thể nói chính là lòng mong muốn chung của phe chính phái, nên Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du vừa lên tiếng, ánh mắt chẳng hẹn cùng tập trung vào Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên.

Nhưng Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên lại mỉm cười lắc đầu nói:

- Đừng vội, lát nữa sẽ biết!

Một tia thất vọng vừa mới thoáng qua trên mặt quần hiệp, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đã cất tiếng nói:

- Lâm Bách Xuyên, ngươi khi nào đã gặp... đã gặp...

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười tiếp lời:

- Đã gặp chủ nhân hậu đài của "thái thượng" phải không?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cố trấn tĩnh tâm thần, trả đũa:

- Ngươi mà gặp chủ nhân hậu đài lão thân, ngươi còn sống được sao?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên trầm giọng:

- Lâm mỗ phải nhắc nhở "thái thượng" một điều, năm xưa khi càn quét Thất Tinh Giáo, ngoài Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, còn có Lâm mỗ đây dự phần...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song lạnh lùng ngắt lời:

- Thành công nhờ vào tay kẻ khác, người cho là vinh dự lắm sao?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên ngửa mặt cười vang:

- Đành rằng là không vinh dự, nhưng ít ra kẻ đã thoát chết không phải là Lâm mỗ, và thậm chí không dám gặp lại Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ Thất Tinh Giáo đã chết đi sống lại khi xưa.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nói vậy, ngoại trừ một số ít người biết rõ nội tình, tất cả quần hào thấy đều ngó ra tại chỗ.

- o O o -